

der ikke kunde træffes noget bedre Foranstaltninger mod den indenrigske Vagabondage end de, som nu træffes i Henhold til et Cirkulære af 6te Juni 1868, hvilket strax, da det udgik, af en anseet Reislærd paavistes at være noget vanstelig at forstaa og senere synes at være bleven uforstaaeligt for de Fleste; idetmindste dersom man skal dømme efter den Maade, hvorpaa dette Cirkulæres Bestemmelser anvendes, er der en høj Grad af Forvirring tilstede i denne Opfattelse. Dette skal jeg naturligvis ikke nærmere gaa ind paa ved denne Leilighed, men med Hensyn til Finansloven vil jeg tillade mig at henstille til den ærede Indenrigsminister til King. Den ene er, om der ikke her i Landet paa samme Maade, som Tilfældet er i Udlandet, kunde indrettes en fjerde Klasse af Pladser dagligen paa et Godstog. Det vilde da, saaledes som det er Tilfældet i Lydsland, Belgien, Frankrig og flere Steder, kunne lykkes at faae disse overordentlig billige Pladser benyttede af dem, som nu træde om paa Landeveiene, og som ikke blot holde sig til Landeveiene, men have betydelige Svinkearinder til de nærliggende Gaarde, især Herregaarde. Jeg tror, at derved vilde der noget raades Bød paa denne Omflakken og Ziggeriet. En anden King, som jeg ligeledes vil anbefale, er, at man ikke fortsatte at gjøre den Forskjel mellem Gaandværksvende og Ikke-Gaandværksvende, som der nu, hidrørende fra det gamle Laugsvaesen, finder Sted, fordi det engang var tilladt, at Gaandværksvende maatte gaa omkring og begjære den saakaldte „Geschent“ i alle de Byer, hvor de kom hen. Dette er jo nu som bekendt affalett ved Loven af 1875, og derfor ser jeg ikke, der er nogen Grund til at behandle Gaandværksvende paa en anden Maade end andre Reisende. Jeg tror, at man ved saaledes at behandle Gaandværksvendene paa en saadan Maade, opretholder den Forskjilling, at de ere en Slags Reisende, som have Privilegium paa at segte sig frem langs Landeveiene; men jeg tror nok, at de hellere ville betragte sig selv som andre Reisende og foretrække at høre istedetfor at vandre. Med Hensyn til de to Forsvarsbudgetter laa det mig ganske vist paa Sinde at gjøre en Del Bemærkninger; men jeg har endnu det Haab, at der i Sommerens Løb vil komme til at foreligge Spørgsmaal om en ny Ordning saavel for Hæren som for Flaaden, og de Bemærkninger, jeg ønsker at gjøre, ville maasse bedre have deres Plads der, idet det, som jeg havde tænkt at udtale mig om, var Spørgsmaalet om, i hvilket Forhold den samlede Udgift, der nu — som det synes — af det andet Thing betragtes som en normal Udgiftssum efter den Maade, hvorpaa vi for Tiden ere stillede med Hensyn til vore Forberedelser til Forsvaret her i Landet, skulde fordeles mellem Krigs- og Marineministeriet. Jeg vilde imidlertid derved

komme ind paa den Forsvarsplan, som har været meddelt til Rigsdagen, og jeg tror derfor, at mine Bemærkninger maatte bedre kunne opsættes, til vi engang i Sommer kunne komme til at behandle dette Spørgsmaal. Derfor skal jeg ogsaa ganske forbigaa, hvad jeg ellers vilde have at bemærke med Hensyn til Krigsministeriets Budget. Derimod vil jeg af gammel Kjærlighed til Marinen ikke undlade at gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Marineministeriets Budget. Jeg skal da begynde med at lykønske den høitagtede Marineminister til, at han med saa nøie Kjendskab til Farvandet og med stor Forstandighed i Styringen har opnaaet at sætte i alt Bessentligt sit Budget igjennem, og at det kun er paa mindre Punkter, han har lidt noget Savari i det andet Thing. Det er saaledes lykkes den høitagtede Minister at faae bevilget det forlangte paa den Konto, jeg, hver Gang Finansloven har været behandlet, stedse har ytret mig om, nemlig Udrustningskontoen. Ogsaa den er fuldt ud given, saaledes som den har været forlangt, og der har jeg egentlig kun den Bemærkning at gjøre med Hensyn til Affattelsen, at det var maasse ønskeligt, om den Post, som angaar „Fylla“, der nu staar paa Udrustningskontoen med 16,000 Kr., og skal ubrukes for at gaa i Indenrigsministeriets Vrinde til Jyskerikontrol, blev ført over paa Indenrigsministeriets Budget istedetfor at staa paa Marinens; thi det er jo staaet saa godt som fast, at Udrustningskontoen ikke maa overstige et Beløb af omtrent 600,000 Kr. Det er i og for sig overmaade lidt, og det er mindre, end der burde være bevilget, naar Søværnsloven skulde have været fulgt. Efter Søværnsloven er den aarlige Udrustning beregnet paa en Udgift, der svarer til Skibsbesætninger af 1,200 Mand i 6 Maaneder. Saaledes som Udrustningen er foreslaaet af den høitagtede Marineminister, er der forlangt en Udrustning af 970 Mand i 6 Maaneder; altsaa i selve Forslaget er der ikke fuldt ud fulgt, hvad Søværnsloven bestemmer; naar der da siges, at det er det, som hidtil har været bevilget, nemlig 600,000 Kr. eller nærmere 595,000 Kr., er der ikke bevilget saa meget, som Søværnsloven forudsætter, at der skulde bevilges. Jeg overser naturligvis ikke, at den Omstændighed, at der nu er mindre Mandstab paa Dampskibene end tidligere paa de store Seilskibe, gjør en Forandring i det tidligere Forhold. Jeg overser ikke, at der f. Ex. til Torpedobaadene, hvis Udrustning koster omtrent 12,000 Kr. om Aaret, kun bruges ganske overordentlig ringe Mandstab; men jeg tror dog, at det maatte betragtes som meget ønskeligt, at den nu bestaaende Søværnslov blev fulgt fuldt ud, og jeg synes, at den høitagtede Minister i denne Lov har et Grundlag, paa hvilket han kan staa fast ved fuldtud at forlange, hvad Loven forudsætter,